

Так, для перевірки повноти інформації щодо афілійованих осіб, наданої керівництвом суб'єкта господарювання, аудитору необхідно вивчити робочі документи за попередній звітний період з метою виявлення переліку всіх пов'язаних сторін, вивчити порядок їх виявлення та визначення суб'єктом господарювання; виявити основних акціонерів, вивчити протоколи їх зборів, а також інші, передбачені законодавством, записи (наприклад, реєстр обліку долей членів ради директорів у капіталі) [1].

Отже, аудит операцій із пов'язаними сторонами здійснюється з метою висловлення незалежної професійної думки аудитора щодо належного відображення у звітності інформації щодо наявних афілійованих осіб та відображення взаєморозрахунків із ними [5]. На початковій стадії аудиту необхідно ознайомитися зі специфікою галузі функціонування суб'єкта, дослідити систему внутрішнього контролю та мету фінансово-господарської діяльності суб'єкта перевірки. Аудитор повинен ставитися до перевірки з достатнім рівнем професійного скептицизму та усвідомлювати, що не вся інформація щодо операцій із афілійованими особами адекватно розкрита у звітності господарюючого суб'єкта.

Література

1. Галумян А.М. Аудит операций с аффилированными лицами / Галумян А.М., Миргородская М.Г. // Экономические науки. – 2015. – Выпуск №1, Часть 2. – С. 23-26.
2. Дядюк Є.М. До питання розкриття інформації про афілійованих (пов'язаних) осіб суб'єкта господарювання / Є.М. Дядюк // Університетські наукові записки. – 2011. – № 3. – С. 130-141.
3. Міжнародний стандарт аудиту 550 «Пов'язані сторони». [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.apu.com.ua/msa>
4. Хахулина К.С., Хахулина Ю.В. Аффилированные лица и механизм «тонкой» капитализации. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.nbuv.gov.ua/old_jrn/Soc_Gum/Pchdu/2012_1/02.pdf
5. Яремко І.Й., Литвиненко Н.О. Методика аудиту внутрішніх розрахунків. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.nbuv.gov.ua/old_jrn/Soc_Gum/Vlca_ekon/2011_35/97.pdf

Кравець І. М., канд.екон.наук, доцент
Гарват О. А., канд.екон.наук, доцент
Хмельницький національний університет
м. Хмельницький

СОЦІАЛЬНИЙ ЗАХИСТ НАСЕЛЕННЯ ЯК СКЛАДОВА СОЦІАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ ДЕРЖАВИ

Соціальна стабільність у суспільстві, усталеність соціального стану громадян, їх родин, соціальних груп, проведення політики прогресивного розвитку суспільства визначається реалізацією соціальної політики держави, що володіє всім спектром владних повноважень.

Головним у соціальній політиці є обов'язок держави гарантувати законодавчо, соціально й економічно нормальні для даного історичного періоду умови, які забезпечують самостійне життя, свободу вибору життєвого шляху, сфери діяльності, відповідальність за свої дії, рівень особистого добробуту і

становища у суспільстві. Соціальна політика повинна будуватись на основі взаємної відповідальності та взаємних обов'язків держави й населення.

Способом реалізації соціальної політики держави є система соціального захисту та соціальних гарантій для населення. Рівень соціального захисту, як засіб відтворення й розвитку населення, є критерієм діяльності будь якої соціальної, правової держави і цілком залежить від стану національної економіки, темпів її соціально-економічного розвитку.

У широкому значенні соціальний захист населення – це діяльність держави із втілення в життя цілей і пріоритетних завдань соціальної політики, із реалізації сукупності законодавчо закріплених економічних, правових і соціальних гарантій, що забезпечує кожному члену суспільства дотримання найважливіших соціальних прав, в тому числі на гідний людини рівень життя, необхідний для нормального відтворення і розвитку особи [1].

Головним органом у системі центральних органів виконавчої влади з формування та забезпечення реалізації державної політики у сфері соціального захисту, соціального обслуговування населення, з питань сім'ї та дітей, зайнятості населення та трудової міграції, трудових відносин, волонтерської діяльності тощо є Міністерство соціальної політики України

Міністерство спрямовує та координує діяльність Державної служби зайнятості України; Державної служби з питань інвалідів та ветеранів України; Державної інспекції України з питань праці; Пенсійного фонду України [2].

Соціальний захист є необхідним елементом функціонування держави в умовах ринкової економіки. Це пов'язано з тим, що в умовах ринкових перетворень всієї системи соціально-економічних відносин різко порушується баланс інтересів різних верств населення, що викликає незахищеність населення перед наростанням неконтрольованих змін в усіх сферах суспільного буття, ризик як для окремої особи, так і цілих прошарків населення, потрапляння в скрутні життєві ситуації. Відтак, головним завданням держави є запобігання негативним соціально-економічним наслідкам та їх подолання, утвердження в суспільстві принципів соціальної справедливості й гуманізму.

Диктатура ринку, орієнтація суспільства на споживацьке ставлення до природних, людських та інших ресурсів вимагає активної участі держави у забезпеченні функціонування й розвитку системи соціального захисту населення в ринковій економіці. Соціальний захист в сучасних умовах є обов'язковим атрибутом розвиненого суспільства.

Особливого значення сьогодні набуває розв'язання соціальних аспектів управління трудовим потенціалом суспільства у контексті його соціального захисту. Об'єктами прийняття соціальних рішень є створення умов для творчої високопродуктивної праці, розвитку трудового потенціалу та його ефективної реалізації у сфері праці, як основного інструменту формування суспільних соціальних фондів.

Соціальна політика безпосередньо пов'язана з людиною та її особистими інтересами. Тому, приймаючи рішення соціального спрямування щодо управління трудовим потенціалом суспільства, керівництво держави несе високу суспільну відповідальність на усіх рівнях управління.

Вирішення питань у соціальній сфері відносять до стратегічних завдань національної безпеки України. Зокрема, в Законі України "Про основи національної безпеки України", що прийнятий у 2003 р., визначено основні напрями політики з

питань національної безпеки в Україні в соціальній сфері. Це [3]:

- істотне посилення соціальної складової економічної політики, реальне підвищення життєвого рівня населення, передусім на основі підвищення вартості оплати праці, своєчасної виплати заробітної плати та гарантованих законом соціальних виплат, посилення цільової спрямованості матеріальної підтримки, зниження рівня безробіття;
- створення умов для подолання бідності і надмірного майнового розшарування в суспільстві;
- збереження та зміцнення демографічного та трудових ресурсного потенціалу країни; подолання кризових демографічних процесів;
- створення ефективної системи соціального захисту людини, охорони та відновлення її фізичного та духовного здоров'я, ліквідації алкоголізму, наркоманії, інших негативних явищ;
- ліквідація безоглядності, безпритульності та бродяжництва серед дітей та підлітків.

Досягнення мети соціальної політики держави можливе через [4]:

- реалізацію державної політики національної безпеки, яка передбачає утвердження засад національної єдності задля розбудови демократичної, правової, конкурентоспроможної держави;
- формування соціально орієнтованої ринкової економіки;
- зміцнення науково-технологічного потенціалу, забезпечення інноваційного розвитку;
- зростання рівня життя і добробуту населення, забезпечення інформаційної безпеки, екологічно і техногенно безпечних умов життєдіяльності суспільства;
- встановлення гармонійних відносин з іншими державами світу, сприйняття Української держави міжнародним співтовариством як повноцінного і рівноправного його члена.

Таким чином, соціальний захист населення є важливою складовою соціальної політики держави і потребує формування чіткої стратегії розвитку та виважених дій щодо її реалізації в сучасних умовах.

Література

1. Руженський М. М. Соціальний захист населення в умовах формування ринкової моделі економіки України : монографія / М. М. руженський. – К. : ІПК ДСЗУ, 2013. – 318 с.
2. Положення про Міністерство соціальної політики України– Режим доступу : http://www.mlsp.gov.ua/labour/control/uk/publish/article?art_id=140410&cat_id=140369
3. Закон України „Про основи національної безпеки України” від 19.06.2003 р. № 964 // Відомості Верховної Ради України. – 2003. - № 39. – Ст.351. – (із змін. Та допов.).
4. Стратегія національної безпеки України: Указ Президента України від 12.02.2007 р. № 105 // Офіційний вісник України. – 2007. - № 11. – Ст. 389.
5. Туленков М. В. Політика соціального захисту : монографія / М. В. Туленков, Ю. Ж. Шайгородський. – К. : Центр соціальних комунікацій, 2011. – 184 с.